

BÁNKI ÉVA

Annyi lény

Habozik a tenger – mi mást tehetne?
Annyi lény akarja a halált elkerülni benne,
hogy megnyugodni nem tud: kavarog, hullámszik.
Páncélok, csápok, szívek, cikáz a halál közöttük,
pedig mind élni akar, villódnizni, osztódnizni.
Ha a dagályban megmártózzol, idegen lények
nevetnek vissza, a mély tenger névtelenjei.
De a másik sodrást, ami a mélyből árad
hidegen, számítón, nem is érezzük.

Nyugalom úgy sincs

Lent és fent magabiztos, ragyogó egykedvűségben
élnek a lények, de nekem csak a várakozás jut:
a túl gyorsan koszolódo, hófehér ruhák, a séta a parton,
a szív mélyén megrebbenő halálfélelem.
Pedig nekem és értem vajúdniz a tenger,
hogy mint a fel-lecsapó madarak, megszülessek,
de ne kerülhessek messzire. Ragadozóapa, ragadozóanya –
amit nem mertem elmondani, azt a szél kibeszéli belőlem.
Vijjog egy madár önfeledten. Sápadt-fehéren vonaglik
a tengerparti utca, megsérteném – még jobban, agyon, igen.
Elfehérednek a rózsák, mert a vörösségük ma már hadüzenet.
Még a szerteszórt vércseppek is feldühítik a tengert –
a tengert, aki apálykor elbocsát, dagálykor megkegyelmez.
Játszva, könnyedén. Már észre sem veszed.

Majd

Ahogy a föld tehetlenebb,
és egyre forróbb lesz,

elfoglalja a tenger a völgyeket,
a hullámkatonák megostromolják
a kikötőket – boldog barbárok!
Végigsöpörnek a szántóföldeken,
aztán vakmerőn meghódítják a hegyeket.
Nem marad egyetlen bérc vagy szikla sem,
ahol a képzelet unt lényei megpihenhetnének.

És ha mindenütt tenger lesz,
(megszakíthatatlan ragyogás,
méltó tükre az égnek),
mért hullámozna tovább?

